ఉగాది కథల పోటీల్లో ప్రోత్సాహక

బహుమతి పొందిన కథ

ఆకాశానికి గుంజలు

శారద

సాయంత్రం ఆరు గంటల సమయం. పిల్లలంతా గోలగా వీధిలో ఆడుకుంటున్నారు. అలసిపోయినట్టున్న మొహంతో సూర్యుడు డ్యూటీదిగిపోతున్నాడు. అంతే అలసిన మొహంతో విమల కాళ్ళని చుట్టేస్తున్న పిల్లల్ని తప్పించుకుని ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టింది.

ఎదురుగా వచ్చిన తల్లిని చూసి విప్పారిన మొహంతో, "నువ్వెప్పుడొచ్చావమ్మా?" అంది.

"ఇందాకే గంటన్నరయింది. తాళం చెవి పక్కవాళ్ళనడిగి తీసుకున్నాను. కొంచెం కాఫీ తాగుతావా?" అంటూ ఆమె సమాధానం కోసం చూడకుండానే లోపలికి వెళ్ళింది.

ఇప్పుడింటికెళ్ళి వంట చేయాలిరా దేవుడా అనుకుంటూ వచ్చిన విమలకి తల్లిని చూడగానే ప్రాణం తెరిపిన పడినట్టయింది. ఆమె అనుకున్నట్టుగానే కాఫీ తాగి స్నానం చేసి వచ్చేసరికి తల్లి, "వంటయింది నాన్నా! నువ్వు తినేస్తావా? పొద్దున్న ఎప్పుడనగా తిన్నావో ఏమో! మొహమంతా పీక్కుపోయింది చూడు" అంది.

"పిల్లలని కూడా పిలిచి, అందరం తినేద్దాం."

భోజనాలయాక తల్లి పక్కనే పడుకుని కళ్ళు మూసుకుంది విమల. ఆమె చెంపలు సవరిస్తూ, అలసిపోయిన మొహాన్ని చూస్తూ ఉంది తల్లి. తను ప్రయాణంలో ఎంత అలసిపోయినా, తన ఇల్లు కాకపోయినా, ఇంట్లోకిరాగానే వంటచేసి కడుపునిండా తిండి పెట్టి సేద తీర్చటం ఒక్క అమ్మ వల్లే సాధ్యం. అమ్మ పక్కన పడుకుని, ఆమె పొట్టపై చేయి వేసి, ఒక రకమైన భద్రతా భావాన్ని పొందుతూ ఉంది విమల.

"నాన్నా! కమల మొన్న ఆదివారం ఇంటికొచ్చింది."

"అంతా బాగున్నారా వాళ్ళింట్లో?"

"ఆ ఏం బాగులే! తను నిన్ను అడిగిన విషయం గుర్తు చేసింది. ఆలోచించావా?" లేచి కూర్చుంది విమల. ఆమె మొహం కఠినంగా మారిపోయింది. "ఒకసారి కాదు వంద సార్లు ఆలోచించాను. నా నిర్ణయంలో మార్పు లేదు. నేను స్వాతిని పెంపకానికివ్వను. ఉన్న ఇద్దరు బిడ్డల్లో ఒకళ్ళని పెంపకానికిచ్చి నేనెలా ఉంటానమ్మా?" ఉన్నట్టుండి ఆమె బేలగా మారిపోయింది.

"అవును నాన్నా! కానీ నీ పరిస్థితి కొంచెం చూసుకో. ఒంటరిగా ఇద్దర్నీ ఎలా పెంచుతావు? ఆడపిల్లని పెంచి, పెళ్ళి చేసి, ముద్దూ ముచ్చట్లు తీర్చాలంటే మాటలా? స్వాతిని కమలకి పెంపకానికిచ్చేసావంటే, చిన్నవాడు కిరణ్‌ని పెంచటం ఏమంత కష్టం కాదు. కమల నీకు పరాయిదా? నీ చెల్లెలే కదా. అందుకే అది, ఆడపిల్లని పెంచుకుంటే అక్కకి ఒక సమస్య తీరుతుంది, తనకి బిడ్డలు లేని కొరతా తీరుతుందని నిన్ను బతిమాలుతుంది."

"అవునమ్మా, కానీ నేను స్వాతిని విడిచి ఒక్క క్షణం కూడా ఉండలేను. ఇంకెప్పుడూ ఈ ప్రసక్తి తేవొద్దు." చిరాగ్గా లేచి వెళ్ళిపోయింది విమల.

ఒక్క సంవత్సరంలో తన జీవితం ఎంత మారిపోయింది! హాయిగా అందరిలాగే ఏ చీకూ చింతాలేని జీవితం, ఉన్నట్టుండి భర్త అనంత్ ఆక్సిడెంట్‌లో కన్ను మూయటంతో, నది మధ్యలో తల్లక్రిదులయిన పడవలాగయింది. అతని ఇన్సూరెన్సు డబ్బులు వగైరాలు పిల్లలు పెద్దయినప్పుడు వాళ్ళ అవసరాలకొస్తాయని దాచిపెట్టి, తను ఉద్యోగంలో చేరింది. చుట్టూ ఉండే వారి జాలి మాటలూ, చూపులూ, భర్త పక్కన లేడన్న బెంగా అన్నిటినీ పక్కన పెట్టి ఆ ఇద్దరు పిల్లల భవిష్యత్తు గురించి మాత్రమే ఆలోచించటం అలవాటు చేసుకుంది.

చెల్లెలు కమల, పాపం దాని సమస్యలు దానికున్నాయి. పెళ్ళయి పదేళ్ళు దాటుతున్నా పిల్లలు కలగక విపరీతమైన డిప్రెషన్‌తో బాధపడుతుంది. సైక్రియాట్రిస్టు దగ్గరికెళితే, వీలయితే ఎవరినయినా పెంచుకోమని సలహా ఇచ్చాడు. అప్పటినుంచీ అది స్వాతిని

పెంపకానికివ్వమని బ్రతిమాలుతుంది. చెల్లెలి పైనా, దాని భర్త ఆనంద్ పైనా తనకెలాంటి అపనమ్మకమూ లేదు. కానీ, తన స్వాతిని వదిలి తనెలా ఉండగలదు. అందరమూ ఒక్క దగ్గరే ముత్యాలముగ్గు ఉందామంటుంది కమల. అది తనకిష్టం లేదు. ఇప్పుడు సరే, ఏ పొరపొచ్చాలూ లేవు. కానీ, మనుషులు ఎప్పుడూ ఒకేలాగుండరు కదా! ఏదయినా తను స్వాతిని పెంపకానికిచ్చేస్తే తన బరువు కొంత తగ్గుతుంది నిజమే, కానీ స్వాతీ కిరణ్‌ల మధ్య సంబంధం ఏమవుతుంది? "అమ్మకి తమ్ముడంటేనే ప్రేమ, అందుకే వాణ్ణి తన దగ్గరుంచుకొని నన్ను పెంపకానికిచ్చేసింది" అని స్వాతి అనుకోవచ్చు. కిరణ్ కూడా. "అమ్మకి అక్కంటేనే ప్రేమ ఎక్కువ. అందుకే అక్కనేమో బాగా డబ్బున్న పిన్నికిచ్చేసి దాని భవిష్యత్తు భద్రపరచింది," అనుకుంటే? అసలే తండ్రి లేని పిల్లలు, వాళ్ళిద్దరి మధ్యా ఆప్యాయతా అనురాగాలు కరువైతే! వద్దు, ఉన్నదేదో తింటాం, ఎలాగో సర్దుకుంటాం, కమల ఇంకెవరినైనా పెంచుకుంటుంది.

తన మొండి వైఖరి చెల్లెల్ని ఎంతో బాధపెడుతుందని తెలుసు, కానీ తప్పదు. అంత్య నిష్టూరం కన్నా ఆది నిష్టూరం మేలు. ఆలోచనలతో ఎప్పుడో అలసిపోయి నిద్రపోయింది విమల.

"అక్కయ్యా! నేను అనాథాశ్రమం నుంచీ ఒక పాపాయిని పెంపకానికి తెచ్చుకుందామనుకుంటున్నానే," ఫోన్‌లో చెప్పింది కమల.

"వెరీ గుడ్ చాలా మంచి పని చేస్తున్నావు. ఇంతకీ పాపాయి వయసెంత? మేం చూడ్డానికి ఎప్పుడు రావాలి?" సంతోషంగా అడిగింది విమల.

"పసిపాప. పుట్టి పది రోజులే అయినట్టుంది. వదిలేయటానికి తల్లికి మనసెలా ఒప్పిందో! ఇంతకీ తల్లీ తండ్రి తెలియని పాపని పెంచుకోవటం మంచిదేనంటావా? వాళ్ళెలాంటి వాళ్ళో! ఎందుకలా పసిపిల్లని బాధ్యత లేకుండా వదిలేసారో! ఇలా పెంచుకుంటే అందరూ ఏమనుకుంటారో" అనుమానంగా అంది కమల.

"ఛీ! నువ్వలాంటి పిచ్చి ఆలోచనలని మనసులోకి రానివ్వకు. పసిపిల్లకి పాపమేమిటి? ఇలాంటి అనుమానాలకి మనసులో కొంచెం చోటిచ్చినా, చుట్టు పక్కల వాళ్ళు ఇంకా ఎక్కిస్తారు. ఆ పాప తల్లితండ్రులు మీరే! మనస్ఫూర్తిగా ఆ పాపని ఇంటికి తీసుకురా. మనం చేసే పని మీద మనకి నమ్మకం ఉన్నప్పుడు అంతా ఏమనుకుంటారోనన్న భయమే వద్దు", చెల్లెలికి నచ్చ చెప్పింది విమల.

"సరే, అయితే. ఇంకొక నెలరోజుల్లో పాపాయిని మా ఇంటికి తీసుకొస్తాను. చిన్న పార్టీలాటిది ఏర్పాటు చేసాను. వస్తావు కదూ?"

"తప్పకుండా వస్తానే, పిచ్చి దానా! ఆల్ ది బెస్ట్"

బుల్లి బుల్లి ఎర్రని పెదిమల్తో, నల్లని జుట్టుతో ముద్దులు మూటగడుతున్న పాపని ఆప్యాయంగా హత్తుకుంది విమల.

"అక్కయ్యా! నీకు నా మీదేమీ కోపం లేదు కదా?" సందడంతా సద్దుమణిగాక అడిగింది కమల.

"ఛీ! నాకెందుకే కోపం. చాలా సంతోషంగా ఉంది, నీ ఒడి నిండా చక్కటి చందమామలాటి పాపాయి ఉన్నందుకు. నువ్వు స్వాతిని పెంపకానికి అడిగినప్పుడు కొంచెం బాధగా అనిపించిన మాట నిజమే. అనంత్ బ్రతికుంటే ఇలాటి ప్రసక్తి వచ్చేదా అని కూడా అనిపించింది. ఇప్పుడిదంతా ఎందుకు గానీ, నువు మాత్రం పాపాయికి వేక్సినేషన్ అవీ జాగ్రత్తగా వేయించు" అంటూ చంటి పాపల పెంపకం గురించి సలహాలిచ్చింది విమల.

చెల్లెలు అనాథ పాపాయిని పెంచుకుంటుందే ఆమె డబ్బంతా తమది కాకుండా పోయిందే అన్న బాధ ఆమె మొహంలో చూడాలని చాలా ఆశతో చాలా దూరం నుంచీ వచ్చిన బంధువులంతా నిరాశగా వెళ్ళిపోయారు.

జీవితం చాలా విచిత్రమయినది. కావాలని ఏడ్చినప్పుడు అది మనకేమీ ఇవ్వదు. ఇంక నాకేమీ అక్కర్లేదనుకునేవేళ వరాల జల్లు కురిపిస్తుంది. పదిహేనేళ్ళుగా పిల్లలు పుట్టక ఇక మాకింతే అని మనసు దిటవు చేసుకుని, తల్లీ తండ్రి లేని పాపాయిని పెంచుకుంటూ సంతోషపడుతుండగా, కమల నెల తప్పింది. ఆశ్చర్యం, ఆనందంలో మునిగిపోయారందరూ. పాప మా ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన వేళ అని, కమలా, ఆనంద్‌లిద్దరూ పాపని నెత్తిన పెట్టుకుని చూసుకుంటున్నారు. నెలలు నిండి కమల బంగారం లాంటి బాబుని ప్రసవించింది. పిల్లలు లేరని ఏళ్ళ తరబడి రాత్రిళ్ళు ఏడ్చిన తనకు ఇద్దరు రత్నాల్లాటి పిల్లలు. కమలకి తలచుకుంటే చెప్పలేనంత గర్వంగా ఉంది.

"ఆరోజు నువ్వే కనక ఎంకరేజ్ చేయక పోయి ఉంటే ఈనాడిలా ఉండేదాన్ని కాదు, చాలా థాంక్స్ అక్కయ్యా," ఫోన్‌లో చెప్పింది విమలతో. నవ్వేసింది విమల.

దేవుడు తమకి ఇచ్చిన ఇద్దరు బిడ్డల్నీ కళ్ళల్లో పెట్టుకుని చూసుకుంటున్నారు, కమలా ఆనంద్‌లిద్దరూ.

"వదినా! కమలకి చాలా సీరియస్‌గా ఉంది. మీరు వెంటనే రండి," ఏడుపు గొంతుతో అంటున్నాడు ఆనంద్.

"మొన్ననే ఫోన్‌లో మాట్లాడానే, ఇంతలో ఏమయిందో", గాభరాగా అనుకుంటూ బయల్దేరింది విమల.

నాలుగంటే నాలుగే రోజుల్లో, పిల్లలిద్దర్నీ గుండెకి హత్తుకుని ఎవరి సహాయమూ అక్కరలేని ప్రపంచానికి వెళ్ళిపోయింది కమల. "అమ్మా" అంటూ ఏడుస్తున్న పిల్లలనీ, భార్యని తలచుకుని తల్లడిల్లిపోతున్న ఆనంద్‌నీ సముదాయించలేక పోతుంది విమల.

అర్థరాత్రి ఎవరో వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న చప్పుడు. బాల్కనీలోకొచ్చి చూసింది విమల. ఏడేళ్ళ పాప మోకాళ్ళలో తలదాచుకుని ఏడుస్తుంది. తల్లడిల్లిపోయింది విమల.

"ఎందుకమ్మా పాపా ఏడుస్తున్నావు? నువ్వేడిస్తే తమ్ముడింకా భయపడిపోడూ?" మెల్లిగా పాపని ఓదార్చసాగింది.

"ఆంటీ, అమ్మ మా అమ్మ కాదటకదా? నన్ను ఎక్కడినుంచో తెచ్చి పెంచారనీ, ఇప్పుడు మళ్ళీ పంపించేస్తారనీ అంటున్నారు తాతగారూ వాళ్ళు. నన్ను పంపొద్దాంటీ. ఇక్కడే ఉంటాను," వెక్కుతోంది పాప. కొయ్యబారిపోయింది విమల. ఈ పసిదానికి సంగతులన్నీ చెప్పటానికి ఇదా సమయం? అయినా వాళ్ళ కుటుంబ విషయం, తనేమని పట్టించుకోగలదు? మరునాడే పిల్లల భవిష్యత్తు చర్చకి పెట్టారు ఆనంద్ తల్లితండ్రులూ, అన్నదమ్ములూ.

"ఇందులో పెద్ద ఆలోచించటానికేమీలేదు. ఆ పాపని మళ్ళీ ఏదో అనాథాశ్రమంలో చేర్పిద్దాం. పిల్లాణ్ణి మేమెవరమయినా పెంచుతాము." నిర్మొహమాటంగా చెప్పారు ఆనంద్ నాన్నగారు. భార్యతో పాటే తనలో ఉండే ధైర్యమంతా ఇగిరిపోయినట్టు ఖిన్నవదనంతో కూర్చున్నాడు ఆనంద్.

"మీరలాగంటే ఎలా మావయ్యగారూ? ఎంతో ప్రేమతో వాళ్ళా పాపని పెంపకానికి తెచ్చుకున్నారు. ఇప్పుడు మళ్ళీ వదిలేస్తామనటం న్యాయమేనా? ఆ పసి మనసెంత బాధ పడుతుందో ఊహించండి", జంకుగా అంది విమల.

"నువ్వు చెప్పేది నిజమే అయినా మా పరిస్థితి కూడా ఏమీ బాగాలేదమ్మా విమలా! మా ఇద్దరికీ ఆరోగ్యాలు చెడిపోయాయి. వాడా, ఒక్కడే పిల్లలని పెంచలేడు. మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకున్నా, వచ్చే అమ్మాయి వీళ్ళని ఎలా చూస్తుందో చెప్పలేం. మీ అమ్మకి వయసైపోయింది, మీకూ ఇంకెవరూ తోబుట్టువులు లేరు. ఇప్పుడు మరి వీళ్ళనెవరు చూస్తారు చెప్పు. పిల్లవాడంటే, మా వంశానికి వారసుడు, వాణ్ణి మేమో, లేకపోతే మా పిల్లలో పెంచుతారు, కానీ ఆ దిక్కూ మొక్కూ లేని పిల్లని కూడా మేమే పెంచాలనటం ఏరకమయిన న్యాయమో నువ్వే చెప్పు," మృదువుగానే అన్నాడు ఆనంద్ తండ్రి.

"అసలలాంటి పిల్లని పెంపకం వద్దూ, అంటే ఇద్దరికిద్దరూ వినలేదు నువ్వేమో నీ బిడ్డనొదలనంటివి", నిష్ఠూరంగా అంది ఆనంద్ తల్లి.

"ఇప్పుడు పాత విషయాలెందుకులే తోడటం," ఆమెని మందలించాడు పెద్దాయన.

వాళ్ళ మాటలూ, వాదనా సరిగ్గానే ఉన్నా, ఏదో దిగులేసింది విమలకి. నిజమే, మగపిల్లవాడు, వాణ్ణి పెంచుకోవటానికి ఎవరికీ పెద్ద అభ్యంతరం ఉండదు. తల్లి కూడా అక్కర్లేదని అవతలికి పారేసిన ఆడపిల్ల, దాన్నెవరు చూస్తారు? ఆ బాధ్యత నెవరు తలకెత్తుకుంటారు? ఆమెకి రాత్రంతా నిద్ర పట్టలేదు. అందరూ కల్సి తన భవిష్యత్తు గురించి ఏం తీర్పు చెప్తారోనని గడగడా వణుకుతూ తలుపు చాటున నక్కిన పాప మొహమే గుర్తొస్తుంది. ఒకేసారి ఎంత జ్ఞానం పాపం దానికి. చచ్చిపోయింది తన పెంపుడు తల్లనీ, తనొక అనాథననీ తెలిసి ఆ పసి మనసు ఎన్ని ప్రశ్నలు వేసుకుంటుందో! ఆమెకి జాలేసింది.

బస్సు పరుగెడుతోంది. స్వాతి, కిరణ్‌ల పక్కనే కూర్చుని నిశ్చింతగా నిద్రపోతుంది పాప. కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తుంది విమల. తల్లి హెచ్చరికగా అన్న మాటలే మళ్ళీ మళ్ళీ గుర్తొస్తున్నాయి. పాపని అనాథలా వదిలేయొద్దనీ, తన పిల్లలతో పాటే పెంచుతాననీ చెప్పింది కానీ, తను చేయగలదా? అమ్మ చెప్పినట్టు, అది చిన్న విషయమేమీ కాదు. చదువు చెప్పించి, పెళ్ళి చేసి పంపాలి. తన చిన్న జీతంతో, తన పిల్లల బాధ్యతతో పాటు ఈ అదనపు బాధ్యత నెరవేర్చగలదా? ఆవేశంలో శక్తికి మించిన పని నెత్తినేసుకోలేదు కదా! తనదసలే ఒంటరి బ్రతుకు.

తనని చేయి మీద ఎవరో తట్టటంతో కళ్ళు తెరిచింది. పదహారేళ్ళ స్వాతి విమల వంకే చూస్తూ చెప్పింది.

"అమ్మా! నువ్వేం భయపడకు. నేను బాగా చదువుకుని, పెద్ద ఉద్యోగం తెచ్చుకుని నీకు సహాయం చేస్తాగా." కూతుర్ని ప్రేమగా దగ్గరకు లాక్కుంది విమల. ఒక్కసారిగా అన్ని భయాలూ పోయి మంచి నిద్ర పట్టిందామెకు.

మానవత్వం పరిమళిస్తే ఎంత బాధ్యతైనా బరువు లేనిదే..!